

Kerhomuisteluja

Näin kesän kynnyksellä ajatukset kääntyvät hetkeksi menneeseen kerhovuoteen. Palaan ajatuksissani viime syksyyn, kun aloittelimme uutta kerhokautta. Kaikkiin niihin kohtaamisiin, joita syksy tullessaan toi. Uusia tuttavuuksia, sekä jo vanhoja tuttavuuksia, edelliseltä kerhovuodelta. Sitä jännitystä, jota itse kukin tunsisi sisimmässään.

Yhdessä opettelimme kerhonvuoden aikana tutuiksi ja turvallisiksi tulleita sääntöjä. Päiväkerholaisten kanssa harjoittelimme mm jonossa kulkemista. Kuinka monta kertaa olikaan muistutettava kultaisesta säännöstä: *"Jono kasvaa häntäpästä"*. Mutta eihän sille mitään voinut, jos innokkaan kerhokaverin suu toisti ääneen tuota sääntöä, mutta uutuuttaan hohtavat kerhotossut vain veivät jonon kärkipaikoille, ohitse jo jonossa olevien. Äkkiä kuitenkin tuli kavereilta muistutus, ettei etuilla saa, ja niin jokainen löysi jonossa paikkansa, sieltä häntäpästäkin.

Kerran kuukaudessa aloitimme päiväkerhomme ulkohartaudella, pienellä pyhiinvaelluksella. Kuljimme ulkona jonossa, välillä pysähtyen ihmettelemään luonnon ihmeitä katsellen, kuunnellen, laulaen ja rukoillen. *"Rakas Taivaan Isä, siunaa nämä kädet. Rakas Taivaan Isä, siunaa nämä jalat. Rakas Taivaan Isä, siunaa minut ihan kokonaan. Aamen"*. Ja vaikka taivas olisi ollut kuinka harmaa ja vettä tai räntää satanut, niin ihan varmasti joku näki kaukana taivaalla linnun lentelemässä. Ja saattoipa kuulla linnun laulavankin.

Tänä vuonna jäi kevään kerhokausi ikävästi kesken. Monen monta kullan arvoista muistoa jäi kuitenkin muistojen aarrearkkuun talletettavaksi ja muisteltaviksi. Noihin muistoihin on mukava palata aika ajoin.

Mekin voimme, lapsen lailla, pysähtyä, nauttia, hiljentyä, kuunnella ja katsella ihailien, kaikkea Luoja luomaa.

Tiina Hannula

Lastenohjaaja

